

DOMOLJUB.

Slovenskemu ljudstvu v poduk in zabavo.

Izhaja kot priloga „SLOVENCU“ zvečer vsak prvi in tretji četrtek meseca. Ako je ta dan praznik, izide „DOMOLJUB“ dan poprej. Cena mu je 80 kr. za celo leto. — Spisi in dopisi naj se pošiljajo: uredništvu „DOMOLJUBA“, Ljubljana, v semeniških ulicah št. 2. Naročnina in inserati pa opravištvu „DOMOLJUBA“ Vodnikove ulice št. 2. — Nasnanila se vsprejemajo in plačujejo po dogovoru.

Štev. 18.

V Ljubljani, 15. septembra 1892.

Letnik V.

I. slovenski katoliški shod.

Prelepi so bili zadnji dnevi letošnjega avgusta, ko se je v Ljubljani toliko slovesno in veličastno vršil prvi slovenski katoliški shod. — V ponedeljek že se je odevala katoliška verna Ljubljana v praznično obleko; raz mnogih hiš vibrale so lepe zastave, papeževe, slovenske in cesarske. Ob pol peti uri oglasili so se po vseh ljubljanskih župnijskih cerkvah zvonovi ter naznanjali slovesni pričetek I. slov. katol. shoda. Ob 5. uri so se zbrali vdeleženci katol. shoda v stolni cerkvi; tu se je zapela pesem: „Pridi sveti Duh“ in potem je bil blagoslov s presv. R. Telesom. Zvečer ob 6. uri je bil osnovalni shod združenih odsekov na vrtu starega strelišča. Tu se je priredila lepa in prostorna dvorana, katero je zunaj in znotraj zelo okusno ozaljšal g. J. Mathian. — Osnovni shod je pozdravil predsednik pripravljalnega odbora prelat dr. A. Čebašek s prekrasnim navdušenim pozdravom. Glavni poročevalec za osnovo I. slov. katol. shoda, velezaslužni g. dr. Ivan Šušteršič, je podal v obširnem poročilu podobo, kako so se vsestransko in živahno vršile priprave za prvi slov. katol. shod. — Na to so se vršile razne volitve. Predsednik a katol. shod je bil izvoljen g. poslanec in vodja F. Povše, podpredsedniki: dr. J. Srnec iz Štajarske, Gregor Einspieler iz Koroške, dr. Anton Mahnič iz Primorja. — V šolskem odseku: Predsednik: K. Klun, podpredsednika: drž. poslanec Fr. Robič in Greg. Einspieler; zapisnikarja: Feliks Stegnar in Ivan Komljanec. — V odseku za vedo in umetnost: Predsednik župnik-kanonik J. Flis, podpredsednika dr. Ant. Mahnič in J. Slakovec; zapisnikarja: Matej Sitar in Jan. Vurnik. — V odsek za gospodarske stvari: Predsednik dr. J. Srnec, podpredsednika dr. J. Lipold in F. Košak, zapisnikarja dr. J. Krek, Fr. Petrič. — Odsek za katoliško življenje: Predsednik opat celjski Fr. Ogradi, podpredsednika Karol Hribovšek in Jurij Jan, zapisnikarja Ivan Murnik iz Kamnika in Jos. Pichler. — Odsek za tisek: Predsednik prof. Ant. Zupančič, podpredsednika dr. J. Mlakar, in

dr. J. Pavlica; zapisnikarja Fr. Treiber in Jos. Kalin. — Odsek za katoliško narodno organizacijo: Predsednik dr. J. Križanič, podpredsednika dr. Ant. Gregorčič in dekan Jos. Kompare; zapisnikarja Ivan Lavrenčič in Avg. Sušnik. — Tajniki na slovesnih shodih so bili gg.: dr. J. Lipold, M. Servicelj, Fr. Robič, Jos. Kompare; zapisnikarji gg.: M. Matek, J. Slavec, Fr. Treiber, Rad. Silvester. — V torek zjutraj je bila slovesna sv. maša v stolnici, darovali so jo prevzv. knezoškof ljubljanski. Čez dan so zborovali odseki na treh krajih. Na prvem slovesnem shodu v torek zvečer govorila sta pokrovitelj kat. shodu prevzv. knezoškof ljubljanski in za njim mil. knezoškof lavantinski, ki so iz daljnega Maribora prihiteli na shod v veliko veselje vseh vdeležencev. Govora ta sta bila prekrasna. „Domoljub“ jih prilično vsaj deloma objavi svojim bralcem. To velja tudi o mnogih drugih govorih. Kot tretji govornik je bil dr. Gabrijevčič, semeniški vodja iz Gorice, ki je donesle prelep pozdrav našega metropolita, nadškofa goriškega. V imenu dežele Kranjske je zbor iskreno pozdravil dež. odbornik dr. Papež, v imenu Ljubljane kar moč mrzlo mestni župan ljubljanski P. Grasselli. Nemški katoliški poslanec dr. Fuchs donesle je shodu pozdrav iz Solnograda od poštenih vernih Nemcev, državni poslanec Glinkievič pa je kot Poljak v poljskem jeziku pozdravil vdeležence. K sklepu sta prvi večer še govorila generalni vikarij iz Sarajeva kanonik dr. Ant. Jeglič in deželni poslanec iz Celja dr. J. Srnec. — V sredo ob 8. uri darovali so tiho sv. mašo mil. knezoškof lavantinski, govorili pa so nato knezoškof ljubljanski pomenljiv in navodilen govor. Ob 10. uri se je vršil na strelišču drugi slovesni shod. Govoril je prvi prelepo dr. J. Križanič, kanonik iz Maribora, o razmeri med vero in narodnostjo; za njim ljubljanski kanonik Karol Klun z velikim vspehom o potrebi verske šole, in poslanec Gr. Einspieler o potrebi verske in narodne šole. — O krščanski vedi in umetnosti sta temeljito go-

vorila gg. dr. A. Mahnič in kanonik J. Flis. — Ob 3. uri popoldne je bil tretji in sklepni slovesni shod. Prvi je govoril v tej seji g. A. Kalan o socialnem vprašanju, kako potrebno je, da se reši korenito in da ga je mogoče rešiti le po načelih Kristove vere. Predsednik katoliškemu shodu g. vodja Fr. Povše je prav krepko, jasno in temeljito govoril o kmetijskih stvareh. Povedal je vzroke, zakaj vedno bolj propada blagostanje na kmetih, ter našteval pripomočke, s katerimi bi mogli in morali podpreti kmetijski stan, ki je najmočnejši steber naše države sploh, kakor tudi naše slovenske domovine. Kot tretji govornik je nastopil g. dr. Pavlica iz Gorice. Govoril je o kršćanskem življenju, kako treba pred vsem posvetiti samega sebe, ako hočemo boljšati druge. Natančno je pojasnoval, kaj je katoliška cerkev, da je cerkev Kristusova tam, kjer je papež, kjer so škofje. Kedor išče cerkve brez papeža, brez škofov, zastoj jo išče, tam je ni! — O tisku je zanimivo in točno govoril g. dr. V. Gregorič; kazal je, kako silno moč imajo dandanes knjige in časniki, kako večino knjig in časnikov izdajejo brezverci. Zato treba katoličanom poprijeti se tega orožja, izdajati morajo dobre, katoliške knjige in časnike, tedaj bodo izpolnivali eno najvažnejših dolžnostij v sedanjem javnem življenju. — Poslušalci so bili že zelo vtrujeni vsled dolgotrajnega zborovanja, zato jim je posebno dobro došel govor župnika iz Repentabra, g. Mat. Sile, ki je v poljudni kratkočasni besedi pojasnoval važnost katoliškega tiska. — Sklepni krasni govor je govoril g. dr. Ivan Šušteršič, kako se treba katolikom vrediti, delo razdeliti, da bo uspešno in blagonosno za naše ljudstvo. — Prelepo zborovanje sklenil

je predsednik shoda z iskrenimi, navdušujočimi besedami. Zahvalil se je valasti prevzv. knezoškofoma ljubljanskemu in lavantinskemu, ki sta se vdeleževala tako marljivo zborovanja ter govorila na shodu nepozabno, krasne govore; zahvalil se je vsem vdeležencem, ki so prihiteli od blizu in daleč na shod z opominom, da katoličani molimo in delajmo neutrudljivo za svoje lepe namene. Tedaj nam bo zagotovljen blagoslov božji, zagotovljena nam bo zmaga; zakaj kedor zaupa v sv. križ, ne more propasti.

V zagotovilo nebeske pomoči so slovesno podelili k sklepu prevzvišeni pokrovitelj shoda vsem vdeležencem papežev blagoslov. — S tem je bil vspeh katoliškega shoda dovršen. Vdeleženci so bili že vtrujeni od dolgih sej, a vendar se niso mogli ločiti od zborovališča. Še le slovó: Da se srečni in veseli vidimo na II. slov. katol. shodu, nas je potolažilo v tem trenutku začasne ločitve. Ni čuda: Kako lepo in prijetno, ako bratje živé v edinosti med seboj. In taka jedinstvo prepričanja, tako soglasje je navdajalo tudi vse verne vdeležence katol. shoda.

In da bi se jedinstvo vedno bolj vtrjevalo ter da bi vedno lepše napredovalo delovanje v tej jedinstvi, to naj bo sad prelepemu I. slov. katol. shodu. Sklepi katoliškega shoda so sedaj vodilo vseh pravih katoličanov. Tem sklepom pridobivati pravico v življenju je sedaj naša naloga. Tu se družimo, tu se ločimo. Kedor ni z nami, je zoper nas. Boja se ne bojimo za svoja načela nobenega, izgubiti nimamo ničesar, pridobiti vse! Ako tukaj sadu ne bo obilnega, plačal nas bo v večnosti Bog, v katerega čast veljaj vsikdar vse naše delovanje!

Listek.

Kjer ni Boga, ni sreče.

Skozi predmestje v mestu P. šla je kmetjsko opravljena ženica, kateri se je na prvi pogled videlo, da ni domača v mestu. Skoro pred vsako hišo se je ustavila in pogledala na hišno številko. Dolgo je morala iskati, predno je našla veliko hišo, ki je nosila štev. 65.

Dvakrat je pogledala na številko, če je prava, potem pa je stopila na dvorišče, kjer se je igralo brez števila otrok. Ta hiša je bila oddeljena namreč samo na mala stanovanja in zato je bila podobna vojašnici, kjer je stanovalo več sto ljudi. Čudno se je zdelo stari ženi na tem dvorišču, kjer je vse mrgolelo. Ni vedela, kam bi se obrnila, kje bi kaj povprašala. Nazadnje pristopila je k neki mladi, pa blede ženi, ki je ravno prala, in jo povprašala, kje stanuje neki mizar Abram.

Žena se je nekoliko pomišljala, potem pa ji je pokazala po stopnicah navzdol.

S težjim srcem ko do sem, nastopila je sedaj starka pot navzdol; komaj je prišla do konca stopnic. Pred njo bila so prislonska vrata, na katere je potrkala. Ali nihče se ni oglasil na njeno trkanje. Zato se ojunači, odmakne vrata, in vstopi v kuhinjo, v kateri je bilo vse v neredu.

Skoro s strahom potrkala na sobna vrata.

»Noter!« oglasil se ženski glas iz sobe.

Komaj stopi v sobo, skoči k njej mlada žena od zibelke svojega bolnega otroka in objame ženo.

»Mati, mati, torej ste vendar prišli!« zakliče mlada žena.

»Da, prišla sem, moj Bog, kakšno te najdem, Polonica!« odvrne mati in objame hčer.

Dolgo ni mogla nobena spregovoriti besedice od velike žalosti. Naposled peljala je Polonica mater na stol, jo posadila in jela pripovedovati dogodbe svojega življenja materi, jedini osebi, kateri je upala svoje naloge potožiti, da si vsaj nekoliko olajša svoje trpljenje. Mati ni imela besedi za hčer — nemo povzdignila je k nebu roki in prosila pomoči božje za svojo nesrečno Polonico.

Polonica bila je jedina hči mizarja v neki vasi blizu mesta P. Še ne dvajset let stara bila je nevesta mladega mizarja Abrama. Ta je nekaj delal pri njenem očetu in zato se oče ni protivil ženitvi, ker je vedel, da je Abram dober delavec. Materi pa ni bila ženitev prav nič všeč, ker je zvedela iz gotovega vira, da je ženin čisto brez vse vere. To je povedala ona hčerki in ta potem svojemur ženinu. Ali ta je neizkušeno deklico takoj potolažil. Prinesel ji je tako lepa darila iz mesta

Kaj je novega po svetu?

Dné 9. t. m. so se sešli *deželni zbori* in bodo zborovali do konca tega meseca. Vlada želi, da bi v tem zasedanju deželni zbori rešili le najpotrebnejše stvari. Pred vsem naj bi potrdili račune deželnih potrebsčin lanskega leta, kjer jih še niso, in dovolili deželne priklade za drugo leto. Druge važnejše stvari naj bi se odložile za po božiču, ko se zopet snidejo deželni zbori. Marsikaj pa kaže, da vse vendar ne bode šlo tako gladko, kakor gospodje na Dunaju žele. V češkem deželnem zboru so Nemci že sprožili svojo zahtevo, naj se nadaljuje razdelitev okrajev po narodnosti. Temu se bodo upirali Čehi, ker Nemci prav za prav le hočejo popolnoma izriniti češčino iz jednega dela dezele, v drugem delu bi pa oba deželna jezika imela jednake pravice. Češke manjšine v nemških okrajih bi torej ne imele šol v svojem jeziku, pa tudi v uradih bi v svojem jeziku ne dobile svojih pravic. Mladočehi pa mislijo z adreso obrniti se do cesarja, da se naj obnové pravice dežel češke krone, to je, da se dá cesar kronati za kralja češkega. — V isterskem deželnem zboru je takoj v prvi seji bil hrup. Slovanska manjšina je glasno izražala nevoljo, ko je deželni glavar za vladnega zastopnika predstavil vladnega svetnika Elušega, kateri se je že večkrat jako nedostojno vedel proti Slovanom. Deželni glavar je pretil, da bode letos strožje postopal. S temi besedami je pač meril le na slovansko manjšino. Strožje postopanje bi pa bilo v isterskem deželnem zboru želeti, pa ne proti poslancem, ampak proti laški sodrgi na galeriji, katera

kriči in tuli, kadar govori kak slovanski poslanec. — V *Komornu* so v začetku tega meseca protestantje praznovali petindvajsetletnico, odkar je bivši ministerski predsednik Tisza pokrovitelj protestantske cerkve na Ogerskem. Pri tej priliki je jako nesramno zabavljaj proti katoliški cerkvi protestantski škof Pak. Hudoval se je, da katoliška cerkev ne dopusti, da bi se otroci iz mešanih zakonov izrežali tudi v protestantski veri v zmislu ogerske državne postave, temveč se sklicujejo na voljo starišev. V svoji predrznosti je katoliško cerkev imenoval sovražnico omike in napredka. Ta napad na katoliško cerkev ne bode ostal brez posledic, temveč utegne biti začetek hudi borbi. Ostrogonski nadškof, primas ogerski, se je že zaradi tega pritožil pri učnem ministru. — Na *Nemškem* je bil katoliški shod in sicer v Mogunciji. Izrekel se je, da se katoličani hočejo poganjati za versko šolo, papeževo posvetno neodvisnost in pa da se jezuitom dovoli povrniti se v Nemčijo. Odjenjali ne bodo poprej, da zmagajo. O tem shodu celo vladni listi jako laskavo pišejo. — Po vnanjem slovanskem svetu je pa tudi malo veselega. — V *Srbiji* se sedaj ravšajo in kavsajo liberalci in radikaleci. Poslednji hujskajo celo narod k vstaji, ker jih je regentstvo odstranilo od vlade. — V *Bolgariji* so pa razmere malo bolj vesele. Otvorila se je velika deželna razstava, na kateri se jasno vidi, kako napreduje ta narod v politično težavnih razmerah. — Iz *Rustje* listi še vedno poročajo o koleri in o preganjanju katoličanov. Minister vnanjih stvari

in govoril tako sladke besede, da si ni dala nič dopovedati, niti od matere, niti od spovednika.

Nekega dné je izginila Polonica. Nihče ni vedel, kam je šla. Štirinajst dni potem dobili so stariši pismo, v katerem jima je naznanila, da je že vse za poroko pripravljeno. Stariši so sedaj morali privoliti v ženitev, zlasti ker so zlobni jeziki po krivici obrekovali Polonico in zaradi tega so stariši želeli, da bi se brž poročila.

Poroka pred posvetno gosposko se je tudi zvršila natančno ali v cerkveno pa ni hotel privoliti ženin. Kar nič ni hotel slišati o tej »komediji pred oltarjem«, kakor je sam bogokletno imenoval cerkveno poročitev.

Nič ni pomagala prošnja starišev niti nevestina. Ženin je vedno trdil, da popolnoma zadostuje poroka pred svetno gosposko.

Zdaj se-le so se starišem odprle oči. Jezila sta se in drug drugemu očitala krivdo. Počasi pa sta se tudi onadva potolazila, zlasti ko sta videla, da ne moreta nič več pomagati in jima je Polonica jedno pismo za drugim pisala, kako se ji vse drugače dobro godi v velikem mestu, ko v pusti vasi.

Toda ta zakonska sreča ni trajala dolgo. Prvo dete je umrlo takoj po rojstvu. Ne dolgo potem zbolel je mož. Več mesecev ni mogel nič delati in vsled tega prišle so v hišo skrbi, žalost, revščina. Rudečica izginila je s Poloničinega obraza in ravno tako, kakor se je

zgubljala njena lepota, pojemala je tudi moževa ljubezen do nje. Drugo dete se je narodilo slepo in za tri mesece je tudi to umrlo. Mož ni našel nobenega veselja v domači družini, postal je vsled teh družinskih nesreč navaden kričač, ki je pri shodih nezadovoljencev veliko govoril, pri vinu uganjal veliko politiko, ter zapijal prislužene novce. Družina doma je pa stradala.

Še jedenkrat posijala je nekoliko sreča v mizarja zakonsko življenje. Tretje dete, ki sta ga dobila, bil je jako lep deček. Njegovo nedolžno smehljanje združilo je zopet srca obeh soprogov. Toda, komaj pol leta staro, zbolelo je za davico. Oče se je jezil in preklinjal vse, kar je videl, žena je jokala, a ni si vedela pomagati. Sedaj se le je videla, kako žalostno je življenje brez Boga, ko človek ne more od nikoder upati pomoči. Videla je, da bi bilo lahko vse drugače, ko bi od začetka drugače živela. Na jednega človeka se je še spomnila v svojej bedi, o katerem je upala, da se je bode še usmili, namreč na mater, oče je bil že med tem umrl. Pisala ji je in jo lepo prosila, naj pride in jej pomaga v najhujšej sili.

In katera mati se ne usmili svojega otroka in mu ne pomaga, če je padel še tako globoko! Tudi Poloničina mati je prišla, kakor smo jo videli pri začetku povesti. Ravno veliko soboto je bilo.

Polonica povedala je materi vse svoje nesreče, ki

Giers je bolan. Odsel je na Francosko v kopelj. Vnanjo politiko pa sedaj namesto njega vodi tajni svetnik Šiškin. Finančni minister Višnjegradski je pa popolnoma odstopil in je Witte prevzel to ministerstvo. Obzalovati pa moramo, da hočejo v Rusiji z nekaterimi omejitvami naravnost dovoliti dvoboje mej častniki in uradniki. — *Francozi* so praznovali stoletnico, odkar je zedinjena Savojska s

Francijo. — V Genovi na *Laškem* so pa bile velike slavnosti v spomin stistoletnice odkritja Amerike in v proslavo Kristofa Kolumba, ki je bil po rodu Lah. Teh slavnosti so se vdeležili laški kralj in kraljica, ministri, mnogi tuji častniki in državniki. Bilo je prišlo tudi več tujih vojnih ladij poveljevat slavnosti.

Kaj je novega po Slovenskem?

Štajarsko. Svetli cesar so za popraviljanje cerkve v Jurjicklostru podarili iz lastne blagajnice podporo 100 gld. — Na tehnični visoki šoli v Graecu uči francoski in angleški jezik Slovenec, namreč profesor g. Turkuš. — Ker orožnikov ali „žandarjev“ pomanjkuje, vsled tega je gosposka razposlala občinskim predstojnikom okrožnico, s katero se jim naroča, naj bi mladeniče povabili, da bi se oglašali za službo orožnikov. Kdor si torej vojak in želiš postati orožnik, boš pogoje za pristop lahko zvedel v občinski pisarnici. — Gospod Karol Tepej, trgovec z lesom v Zrečah, je svojo trgovino razširil s tem, da je še v Celji kupil jednako trgovino od gospodov Adalberta in Alojzija Walland. — Dne 18. avgusta je v okolici Trnovo pri Laškem posestniku Marinko pogorela hiša, štala, škedenj, svinjak, vsa obleka, pohištvo, gospodarstvene priprave, žito, krma, dne 6. septembra je umrl gospodar sam; za vdovo s petero nedoraslimi otroci je gosposka župnike naprosila za pobiranje milodarov po cerkvah. —

Dne 27. avgusta je toča precej oškodovala Spodnje Haloz. Dne 4. septembra pa je nevsmljeno klestila po Špitalcu kakor orehi debela, zadeta je več ali manje cela fara. Tudi pri Ločah je, kakor se nam naznanja, obiskala najboljše vinograde. V Prežigalu pri Konjicah neka 50 let stara gospodinja pravi, da take hude ure tam ne pomni. Na Dobrni je za občinskega predstojnika zopet izvoljen gosp. Josip Kok, mož vrlega značaja. S to častjo je pridna občina proslavila imenovanca že tretjekrat. — Nove pošte dobil je kraj Petrovče pri Celji. K istej spadajo okolice: Petrovče, Ornjaves, Dražinjaves, Dobričjaves, Kasase, Sv. Križ, Liboje, Levec. — Posestnik Anton Ribič, mizar Anton Jug in tesar Ivan Kukovec so šli iz Dobnikore gostilne v Zadolcu pri Ptujju domu. Na potu jih je napadla truma razposajenih fantov. Ribiča so vrgli ob tla, Kukovec je dobil udarec na levo ramo, vendar sta se oba še rešila s pobegom. Ne tako Jug; ta je obležal, da ga je sledeče jutro dekla Marija Forhar našla brez zavestnega

so bile hujše, kakor si jih je mati v najhujši slutnji misliti mogla.

Med pripovedovanjem se je zmračilo. Mati je vstala in vzela svojega bolnega vnuka iz zibel.

»Polonica, kaj si rekla, da mu je?« vpraša mati.

»Davico ima, bojim se, da mi boše tudi ta umrl, kakor njegova bratca«, odvrne tožno hči.

»Ali nista poklicala zdravnika?« vpraša zopet mati.

»Da, saj tam-le na polici je zdravilo. Moj Bog! Otrok mi umrje vsak čas in še krščen ni!« izpove Polonica.

»Kaj, še krščen ni, in že pol leta star?« čudi se mati. »Kako vendar živita, ste li v tem mestu sami neverci? In tista dva otroka, ki sta vama bila umrla, ali sta bila krščena. — Govôri!«

»Ne, nista bila!« zasepetala je hči in od strahu in žalosti omedlela.

»In ti si v to privolila, ti brezverska mati, in ti si . . . moja . . . hči!?« govorila je v sveti jezi mati.

Polonica ni vedela besedice spregovoriti na te ostre, a pravične besede svoje matere. Mati stala je nekaj časa s sklenjenima rokama obrnena proti nebu brez sveta, brez pomoči, potem pa kakor razsvitljena od zgoraj stopi k mizi, vzame steklenico vode, ki je na njej štala, in reče: »Če ni družega več mogoče storiti, odpriva vsaj tej duši pot v nebesa!«

»Kaj boste storili, mati?« vpraša Polonica.

»Tvojega otroka hočem krstiti«, odvrne mati.

Polonica gleda nekoliko časa mater in reče: »Krstiti more vendar samo mašnik in mi ga nimamo tukaj, tudi ne vem, kje kateri stanuje; ker odkar sem v mestu, nisem bila še v cerkvi!«

»Strašno, kaj tacega se nisem slisala, kar sem na svetu!« čudi se mati, »vendar v sili ni mašnik neobhodno potreben, vsak kristijan zamore veljavno krstiti, če ni duhovnika blizu; to bi morala ti vedeti, če se kaj več iz krščanskega nauka!«

V tem hipu se mahoma odprô vrata in neki mož v delavski obleki stopi opotekajoč se notri. Bil je Abram, mož Poloničin, prekucuh, ki je mislil, da cerkvena poroka ni potrebna in ni pustil krstiti svojih otrok. Danes je bil seveda zopet pijan, ker je bila sobota.

Ko je zagledal čuden prizor v sobi, zaklical je: »No, kaj je to? Kaj hoče ta stara žena tukaj? Ali ste obe nekoliko prismojeni?«

Starka se ni zmenila zanj, ampak pazila le na otroka, žena ga je pa jezno pogledala in rekla: »Vedi se vsaj spodobno, ne vidiš li, da otrok umira, in ta žena je moja mati, kaj je ne poznaš več?«

»Ka-aj, moja tašča tukaj? Nekaj posebnega!« mrmral je pijani mož.

Ker mu nihče ni odgovoril na te besede, postal

za plotom. Nekaj podobnega poročajo od Savinje. Pri Šturmu v Solčavi služeči hlapec Peter Kališnik je v Gornjigradu popival v krčmi Kramarjevej. Izstopivšega iz hiše sta ga napadla dva fanta, namreč Simon Tisovnik in Gašpar Logar, ter mu razbila glavo, da je napadenec pri priči vmrl. Nauk: Ako vam, dragi mladeniči, od težavnega dela preostaja nekoliko časa, bode pač najlepše, ako si v tem prostem času bistríte um in blažite srce s prebiranjem

dobrih knjig in v krščanskem duhu pisanih časnikov. Če boš se vinskih bratov pridno ogibal, bodeš si s težko pridobljenim denarjem lahko oskrbel vsaj nekoliko lepega berila, razvun tega še nikar ne pozabi na hranilnico. Storil boš gotovo pametno, ako boš denar shranjeval v hranilnici, namesto da ga zalagaš v gostilnici. Priložnostno poskusi katerega fanta-razposajenca povprašati, da-li prebira na pr. vrli „Domoljub“ ali knjige „Družbe sv. Mohorja“.

Cerkev in šola.

Kako živimo katoličani?

(Iz govora dr. A. Jegliča na katoliškem shodu.)

Učeni kanonik in generalni vikarij v Sarajevu dr. A. Jeglič je na katol. shodu obširno in temeljito razpravljal načela, nauke, ki naj katoličana vodijo v njegovem življenju. Za naše bralce je posebno primeren in pomenljiv drugi del tega govora: Kaj iz tega sledi za naše življenje? Ta se glasi:

a) Najprej se moramo prav srčno zahvaliti Bogu, da smo v katoliški cerkvi, v jedinem kraljestvu resnice, rojeni; to je največja milost, ki nam jo je Bog dati mogel.

b) Verujmo vse, kar nam sv. cerkev kot od Boga razodeti nauk verovati zapoveduje. Kar ona uči, vse to je čista, neopovrgljiva resnica, če tudi vsega natanko razumeti ne moremo. Ako učeni ljudje mnogo znajo, česar ti ne bi mogel dobro in bistro razumeti, no, mislim,

da tudi Bog more kaj vedeti, česar vsi učenjaki popolnoma pregledati nikoli ne bodo mogli; vsaj je neskončni razum božji gotovo večji, kakor pa razum vseh ljudij skupaj.

Pa tudi nikoli ne verujte, da bi bilo znanstvo kedaj verskim resnicam protivno. Vera nobenemu ne brani, vse znanstvene stroke obdelovati, ona želi, da to prav temeljito delamo. Ali pomislite, kako je naš razum slab, posebno v pogledu na najbolj vzvišene, pa tudi najbolj važne resnice o Bogu, in katere se večnosti tičejo. Slab je naš razum, pravim, posebno če ga še strast potemnjuje; pa zato kaj lahko od resnice zabrede. Ali nas ne uči to prežalostna povest vseh časov? Nasproti se pa še nikoli ni dokazalo krivo, karkoli je sv. cerkev učila, ali pokazalo se je krivo vse, karkoli je cerkev zavrgla. Glejmo torej tudi v posvetnih vědah na sv. vero in znajmo, da smo na krivem potu, če smo prišli do zaključka verski resnici protivnega.

je usiljiv in začel govoriti: »No, tašča, kako se imate, kaj? Kaj pa imate v tej steklenici, žganje? Dajte mi ga brž, grozno sem žejen!«

»Ali se ne sramuješ tacih besedij? Vsaj sedaj odnehaj od svojih surovostij; ali ne vidiš, da ti dete umira?« S temi besedami pomoli mu žena dete.

Obličje s smrtjo se borečega deteta ganilo je nekoliko moža, stegnili je roko po njem, a starka ga je zavrnila, rekoč:

»Pusti ga, brezbožnež; nisi se brugal poprej zanj zato se ti ni tudi sedaj potreba in ne brani mu poti v nebesa!«

Surovež ni razumel njenih besedij.

»Stara je prismojena«, zamrmral je in šel v kuhinjo pogledat, kje je žganje.

»Zdaj pa ne smemo več tratiti časa, kmalu bode po njem!« rekla je starka, vzela steklenico v roke in vlila vodo na glavo otrokovo, govoreč besede: »Anton, jaz te krstim v imenu Očeta in Sina in svetega Duha!«

Otrok je pri teh besedah zajokal, vzdignil prsa, nato pa se krčevito zvil — potem je bilo vse tiho.

Ko se je mati zopet zavedla in je prišel mož z žganjem iz kuhinje, bil je otrok mrtev. Glasno je zastokala nesrečna žena v tej največji nesreči.

Starka pa ji je vzela otroka iz rok, položila mrliča na posteljo in se zopet k hčeri obrnila, rekoč: »Bodi

potolažena in zahvali Boga za to veliko milost, tvoj otrok je sedaj angelj v nebesih, in ti bodeš imela vsaj jedno dušo v nebesih, ki bode zate Boga prosila!«

Med tem se je mož streznil. Videl je, kaj se mu je zgodilo. Jokal je, kakor dete, in poljubljal mrtvega ljubčeka. Žena pa je bila kakor v medlevici, od same žalosti ni mogla ne jokati, ne govoriti.

Le starka je bila pri zavesti. Pokleknila je k hčeri, držala se je z levo roko okoli vratu in molila rožni venec.

Zdaj se je začelo daniti. Veličastno peli so zvonovi velikonočno jutro in oznanovali vstajenje Gospodovo in praznik miru. Tudi v naši družinici nastopil je mir, smrtni mir, kakor tihota po viharju.

Mlada mati sedela je in se jokala poleg svojega mrtvega otroka, oče pa je korakal temno pred-sè gledajoč, po sobi gori in doli. Obeh misli niso bile, kakor se spodobijo na Velikonočno nedeljo. Žena vtopila se je v nekoristno tugovanje, mož togotil se je nad vsem; ali ne jednemu, ne drugemu ni prišlo na misel, da bi se udala v Gospodovo voljo in se vrnila k Bogu svoje mladosti, čegar roka ju je zadela tako težko.

Le v sterkinem srcu bil je mir. Sedela je pri mrtvem detetu in molila za svojo hčer, ki je bila nekdanj tudi tako nedolžna, a sedaj je padla tako globoko.

»Kaj bosta sedaj začela?« vpraša starka, ko se je žalost nekoliko polegla.

Vrnimo se in preiskujmo iznova. To ni sramota! Ali so kaŝipoti ob cesti popotniku sramota?

Prav posebno radi verujmo v Gospoda Jezusa v sv. Rešnjem Telesu; — oh, to je čudo nerazumljive ljubezni, modrosti in mogočnosti boŝje. Človeška narava hoče, da ima svojega Boga blizu, ona hoče vedeti ravno, kje da Ga more najti. — tej neizkorenljivi želji je dobri Jezus ustregel, pa tudi ljubezni, da bi bil zmiraj pri nas, pa zato je med nami v podobah kruha. Verujmo v to prav radi, prav živo; oh, radi hodimo k Njemu, da Mu se poklonimo in Mu svojo vročo ljubezen izpovemo. To pa zato, ker ima mnogo nesrečnih ljudij, ki o Bogu morebiti še govoré, ali ki za Jezusa ne marajo ter so od Njega odpadli in Ga sovražijo, in katerim je ravno ta resnica velik kamen izpodtike! Oh, ne vedó, kaj ljubezen premore!

c) Bodimo pokorni svojim cerkvenim poglavarjem, škofom in papeŝu, vsaj so nam oni od samega Boga dani voditelji in učitelji. Ne samo, da se odlikujejo s svojim znanjem, s svojim izkustvom, s svojim plemenitim življenjem, oni imajo tudi posebno pomoč boŝjo, da nas morejo prav voditi, kakor je za našo časno in večno korist.

Bodimo jim pokorni tudi takrat, kadar nas oni poučujejo v političnih zadevah, katere se morajo vravnati po krščanskih načelih in katere so dandanes v tesni zvezi s sv. vero. Ako ne škofom, komu pa bomo pokorni? Ali morebiti ljudém, ki so sami v vsem svojem življenju nezvesti Bogu in Jezusu, in ki tudi svojo učenost in svojo veljavo zlorabijo v to, da bi od Boga in Jezusa odtrgali tudi nas? Ali morebiti možém, ki hočejo in vse sile v to naprezajo, da bi iz države in občine, šole in družine, trgovanja, obrtnije in kmetijstva in sploh iz vsega našega

Hči ni odgovorila, pač pa obupno zrla svoji materi v obličje.

•Obleci se in pojdi z menoj!• reče starka, ko so se zopet oglasili zvonovi.

Némo sledila ji je hči, med tem, ko je mož ostal doma.

Mati peljala jo je v cerkev. Po štirih letih stopila je zopet jedenkrat žena brezverskega delavca v cerkev in bila pri službi Boŝji. Isti dan poiskala je tudi duhovnika, katere mu se je spovedala svojih grehov. Potolažena se je vrnila domov.

Tukaj našla je mrliča samega. Na mizi leŝal je list od moŝa, v katerem ji je ta povedal, da s tako prismojeno in nesrečno žensko ne more več skupaj živeti. On izjavi, da je zakon ločen, in da gre po svetu, kjer si hoče poiskati boljšo srečo.

•Naj gre, kamor hoče,• reče mati, •vajn zakon pač ni bil zakon pred Bogom, in če moŝ takošnega noče, je bolje, da se ločita in da neha tako brezversko življenje.•

Tako se je tudi zgodilo. Ko je bil otrok pokopan, šla je Polonica z materjo domov, in je tukaj delala pridno in trpela za grehe svoje mladosti. — O moŝu pa ni nikoli več ničesar slišala.

Tako je življenje brez Boga!

življenja Boga in Jezusa popolnoma iztisnili, kakor da Bog tukaj nobene pravice nima?

Katoliški, slovenski moŝje! Cerkev in v nji papeŝ pa škofje, to so nam od Boga dani vodniki, pa zato jih podpirajmo v vsem, za kar si oni prizadevajo. Vsaj se oni boré za pravice boŝje in Gospoda Jezusa proti nesrečnim odpornikom zoper Boga, kakor se je nekdaj boril sv. Mihael proti Luciferu, prvemu nesrečnemu odporniku.

Zato, katoliški moŝje, sumljivi naj vam bodo ljudje, ki ne spoštujejo papeŝa in škofov, ki tako radi presoajo in obsojajo njihove naredbe in poučevanja, ki tako radi kaže človeške slabosti njihove raznašajo, ki skušajo tudi nas zoper njih nahujskati. Oh, beŝite od takih ljudij, ne trpite jih med seboj, in naj ne bo v vaŝi hiŝi take knjige ali takega časopisa. Kaj bi vi želeli od vaŝih otrok, ako bi kdo priŝel, pa bi jih skušal proti vam nahujskati, pa bi vas zato pred otroki črnil, vaŝe zapovedi presojal in se iz njih norčeval?

d) Spolujujmo ne samo zapovedi boŝje, ampak tudi zapovedi cerkvene o sv. maŝi, o postu, o izpovedi in sv. obhajilu. Bodimo moŝje! Ne sramujmo se teh svojih dolŝnosti, katere nam cerkev v imenu boŝjem nalaga. Kdor ne sluša cerkve, Boga ne sluša! Zahtevajte od vaŝe družine, da polnuje cerkvene zapovedi; zahtevajte od vaŝih občin, zahtevajte od države, naj v svojih postavah pazi na spolnjevanje cerkvenih zapoved. In če pride kak gospod iz mesta k vam, ali morebiti med vami prebiva, pa bi bil rad vaŝ ŝupan, vaŝ poslanec, učen k vaŝim otrok, moŝje, poglejte in povpraŝajte ga, ali hodi v nedeljah in praznikih k sv. maŝi, ali se posti postne dni, ali prejema sv. zakramente vsaj enkrat v letu? Če tega ne stori, ne dajte mu svojega upanja, pa naj vam zlate gore obeta! Ta moŝ ni zvest Bogu, Boga se ne boji, kako bi mu mogli zaupati, da bo nesebično in tako, kakor Bog hoče, za vas delal? Znajte, kar vaŝ zastopnik proti Bogu greŝi, ako n. pr. glasuje za brezkonfesijonelne šole, zoper cerkvene pravice, ako v občini pijanstvo, ponočevanje, pohujŝanje trpi, morebiti proti cerkvi ruje itd., itd., to bo Bog vam vračunal, vsaj ste ga vi odbrali, in kar dela, v vaŝem imenu dela.

Kaj vam pa pomagajo zlate gore, ako se Bogu zamerite? Posamezne Bog kaznuje tukaj ali pa v večnosti občine, države in narode pa kaznuje tukaj na svetu, ker v večnosti jih ne more. O, koliko narodov je že poginilo! In dandanes? Ali nam ne preti največje siromaŝtvo? Ali nam ne grozi najhujŝa prekucija? Ali nismo vaak dan v strahu od straŝnih vojsk? Ali nas ne tlačijo neznosljivi troŝki oboroženega miru? To so početki! Kaj pa bo, ko vse to na nas navalí? Pomor in grozote, kakorŝnih svet še ni videl! In vse to pravična, zasluŝena kazen za odpad od Boga.

Katoliški moŝje! zavedimo se! Kdo je kakor Bog? kdo bo nad nami gospodoval razum Boga? In komu hočemo sluŝiti razum Bogu? Zato podpirajmo vse, kar vtrjuje med nami pravice boŝje! Stopimo v katoliŝke družbe, bratovščine; posebno priporočam katoliŝko politično društvo in tretji red sv. Frančiŝka. Naj nam nadevajo priimke, da

smo klečeplazci, da smo z vrvice prevezani. Zaničevanje je dober kup — saj so Kristusa celo Belzebuba imenovali! Ali, nikakor nam ni slobodno, da proti Bogu vstanemo.

e) H koncu samo eno vprašanje. Zakaj pa sem v vsem govoru tako povdarjal gospodstvo božje in našo popolno odvisnost v Bogu in našo dolžnost prizadevati se, da se edino po volji božji, kakor jo oznanja sv. katoliška cerkev, vpravna naše življenje, življenje naših občin, življenje naših držav?

Zato, da pokažem, kako nesmiselno je svobodoumstvo, kako nesmiseln liberalizem zahtevajoč vsestransko svobodo in nezavisnost v misli, govoru, pisanju in življenju? Kaj ne, ako je Bog stvarnik neba in zemlje, ako cerkev katoliška po njegovi volji tisto krajevstvo, v katero stopiti, in v katerem zvesto živeti moramo vsi, ako hočemo spolniti svojo nalogo na zemlji, potem mi druge svobode ne poznamo, kakor to, da moremo slobodno živeti po zapovedih božjih in cerkvenih, da moremo svobodno mladino odrejevati po naukih svete katoliške cerkve, da se občine in države v vsem upravljajo po načelih ravno te cerkve, da moremo svobodno kakor pravi katoličani živeti in umreti.

Druge svobode na svetu ni; kdor drugo oznanja, ta je lažnjiv apostel. Katoliški možje! vidite, ako mi delamo za katoliške postave v državi in v občini, ako hočemo katoliške šole in družine, to mi ne delamo za svoje gospodstvo in za svojo oblast, ampak za božje gospodstvo in za božjo oblast. Ako mi zahtevamo, da vsi spolnujete zapovedi božje in cerkvene, da hodite k sveti maši, da posvečujete nedelje in praznike, da prejimate sv. zakramente, da podpirate katoliške stvari: časnike, knjige, društva, bratovščine, to mi zopet ne delamo za svoje gospodstvo, ampak za gospodstvo božje in za njegove pravice. Ako spodbijamo protikatoliške težnje, vas svarimo v cerkvi, v prijateljskem društvu, po časnikih in knjigah, da se varujete krivih prerokov, da se ne podajte ljudem brezbožnim, da ne berite njihovih časopisov, da jih ne izbirajte za svoje zastopnike, naj tudi pridejo k vam v ovčji obleki, to zopet ne delamo za sebe, ampak za Boga in za vas! Katoliški možje! ne čudite se, ako v tej borbi pade včasih ostra beseda, ako se dobro pritisne z uma bistrim mečem! Vidite, to ima hudobnih ljudi, ki se prepričati nočejo, ki kar svojo trobijo, ki svete rasnice in naše besede prevračajo, ki zasmehujejo in zasramujejo naše svetinje, pa kako bi nam duša mogla mirna ostati, da nam ne vzkipi opravičena jeza na take strastne zapeljivce in protivnike božje! Kaj pa ti storiš, če otroku tvoje dobre besede nič ne koristijo? Vzameš šibo in dobro ga nabiješ — in prav storiš. In če lažnjivi apostelni za lepe besede ne marajo, potrebno je malo bolje pritisniti.

In na zadnje, katoliški možje! v največo čast si štejmo, da moremo govoriti in delati kakor katoličani! ponosni bodimo, da moremo v vsem služiti Bogu! prizadevamo si, da v srečo našem, v družini naši, v šoli naši, v občini naši, v državi naši, vlada in gospoduje edino Bog po Jezusu Kristusu Gospodu našem. (Dolgotrajno odobravanje.)

Podobe iz življenja.

(Dalje.)

36. Nad nobenim človekom ni obupati.

Velik in krepak kaznjenec všel je na Francoskem nedavno iz ječe. Bil je že daleč od kaznilnice na polju. Veselil se je, ko je dihal zopet čisti zrak in gledal svetlo solnce. Prišel je do selake koč, stoječe bolj na samem. Vstopiti je hotel v hišo, ker je bil lačen. Prositi je hotel kruha in če bi ga z lepa ne dobil, zahteval ga bo z grda. Pred hišo pa zagleda starega moža, ki je z ženo in otroci glasno jokal. —

„Kaj vam je?“ vpraša begun. — „Oh, vse nam hočejo prodati, ker ne moremo plačati najemnine od koč. Nekaj že imam, ali 20 frankov mi še manjka.“ „Te si morate izposoditi ali jih pa...“ Kaznjenec ni izgovoril zadnje besede, prevladala ga je v trenutku boljša, lepša misel. — „Povsod sem že prosil, pravi starček, pa nikjer nič ne dobim in tako moram na stara leta s svoje družino križem sveta!“ In začel je zopet jokati, z njim pa tudi vsa družina. — Begunu so se smilili v srce. — „Le potolažite se, pravi kaznjenec. Znano vam je, da vsak, ki vbeglega kaznjence vjame ter ga privede nazaj v ječo, dobi 50 frankov plačila. Jaz sem tak begun. Vzemi torej brž vrvice, zveži mi roke in odvedi me v ječo. Dobil boš v plačilo 50 frankov, od teh boš plačal za najemnino 20, drugih 30 si ohraniš v spomin na beguna.“ — Starček poslušal te besede in se čudi; doné mu preveč neverjetno. On tega ni mogel in hotel verjeti. Naposled reče tujcu: „Kedo mi bo verjel, da sem jaz, ubogi starček, tacega močnega velikana zgrabil in zvezal?“ Verjeti ne bo treba nikomur, ker me bodo videli zvezanega pred seboj. Torej storite urno, kar sem rekel.“ — Vse se je čudilo po mestu, ko so videli, kako starček tira močnega hrusta v kaznilnico. — Ondi je starček res dobil 50 frankov plačila; seveda na vprašanje, kako da je vjel orjaka, ni hotel ničesar odgovoriti, ker se je bal, da bi ne dobil denarja, ako bi resnico govoril. — A gosposka je vender zvedela o plemenitem delu kaznjence, ki je radovoljno vrnil se v ječo, le da je ubogo družino obvaroval velike nesreče. Naznačili so vso stvar pravosodnemu ministru in ta je v kratkem spregledal begunu vse kazen ter ga izpustil na prosto v plačilo za dobro delo, katero je skazal nesrečni družini.

37. „U bog“ berač.

Iz Pariza so nedavno poročali časniki, da je ondí umrl star berač, ki je bil po Parizu splošno znan. Rekli so mu „oče Anton“. Bil je to star mož z veliko grbo na hrbtu. Sedel je vedno pred vratmi cerkve sv. Sulpicija in ondí mimogredoče vbogajme prosil. Nedavno pa je umrl berač „oče Anton“ in zapustil je samo — 103.200 frankov, to je blizu 50 tisoč gold. našega denarja. Dediči se namreč niso mogli sporazumeti na tiem zaradi dedščine in vsa stvar je prišla pred sodnike. Pred sodiščem se je tudi dogladilo, da oče Anton ni imel nobene materne grbe na hrbtu. Bila je le umetno narejena. V tej grbi je namreč ta berač hranil svoje denarje večinoma papirnate — To

se sicer zdi neverojetno, a je bilo vse dokazano s pismi pred sodniki.

38. Kurje oko — povsod odveč.

V mestu B. se je nedavno hotela poročiti bogata vdova z nekim trgovcem. Ko se z vozom pripeljeta do cerkve, skoči ženina urno z voza ter pomaga nevesti z voza. Ta, ne ravno več mlada, hoče vendar pokazati svojo čilost in naglo skoči na tla. Neprevidoma pa stopi v tem ženinu na nogo ter mu zadene ob njegovo kurje oko. Nevedoč kedar, je po stari navadi grozno zaklel. Nevesta ga preplašena pogleda, zбоji se ga, češ, ako je že sedaj na potu k poroki tako oduren in malo potrpežljiv do nje, kaj bode še-le pozneje, ko se ne bodeta več k poroki vozila. Nevesta se vrne domov in niso je mogli pregovoriti, da bi se bila podala zopet k poroki. Iz omenjenega dogodka, rekla je, da je spoznala značaj ženinov, in ona si ne upa ž njim srečno živeti.

39. Dvakrat ozdravljen.

Zadnje dni meseca novembra leta 1891 so poročali časniki iz Wörish fena, kjer slavno znani župnik Kneipp

z vodo ozdravi na tisoče bolnikov, to-le dogodbo: V samostanski kapelici sester dominikank je neki 25letni protestant, knjigovodja iz Stutgarta, odpovedal se krivoverstvu ter slovesno molil apostolsko vero in s tem pristopil v katoliško cerkev. Pri tej slovesnosti je bil navzoč kardinal-patrijarh iz Benetk in škof iz Strassburga. Župnik Kneipp, ki je mladega človeka zdravil in ga pozneje na njegovo željo podučeval v katoliških resnicah, spregovoril je ob tej priliki prelepe besede. Omenjenega mladega moža pripeljali so pred letom vsled mrtvouda skoro popolno hromelega v Wörishofen iskat zdravja, katero je bil tudi našel, ker sedaj hodi okrog skoro popolno ozdravljen. Povod, da se je ta protestant spreobrnil, bila je pridiga župnika Kneippa o molitvi „Ave Maria.“ V tem govoru je župnik preslavljaj Mater božjo in Bog je dovolil na njeno priprošajo, da je postala tudi mati omenjenega protestanta, ki se je iz ljubezni do Marije vrnil v katoliško cerkev. Sedaj je ozdravljen odpotoval iz Wörishofena in je vstopil na Bavarskem v neki samostan. — Taki izgledi imajo nepopisljivo moč do človeka ter vzbujajo v srcu njegovem posebno zaupanje do nebeške Matere in naše mile Pomočnice, ki ima, hvala Bogu, tudi med Slovenci toliko vnetih hvaležnih častilcev. — Naj bi se pač njih vrste vedno množile!

Razne novice.

Bujna domišljija naših naprednjakov. Vdeleženci vedó, da se na katol. shodu ni ničesar govorilo in vkrenilo, kar bi škodovalo prospehu družbe sv. Cirila in Metoda. Katol. shod je sklenil le resolucijo glede družbe sv. Cirila in Metoda, kakoršno je priporočal g. prvosednik Tomo Zupan sam, izražujoč željo, naj se pravila družbina spremené tako, da se bodo podružnice snovale po župnijah seveda v soglasju s cerkvenimi vladikami, kar je pri katoličanih umevno samo ob sebi. — Družba svetega Cirila in Metoda bi bila imela celo svojega slavnostnega govornika, da ni g. Svetec s svojo netaktnostjo tega onemogočil. — Proti nobenemu udu vodstva se na shodu ni izrekla žaljiva beseda, najmanj pa proti načelniku družbe sv. Cirila in Metoda, preč. gospodu T. Zupanu in proti njenemu tajniku g. A. Žlogarju. — Liberalni slovenski listi so pa stvar zagrabili ter zlorabljajo družbo sv. Cirila in Metoda proti I. slov. katol. shodu. In pri tem zdi se, da jih je popolno ostavila treznost mišljenja ter da jih je prevladala napačna domišljija. Ta jih vodi na popolno kriva pota, kjer se boré s strahovi, ki so v sredi prazni, okoli kraja jih pa nič ni. Kedor razmer ne pozna, moral bi reči, da je I. slov. katol. shod izrekel svoj „anathema“ nad družbo sv. Cirila in Metoda ter da je sklenil z vso silo in krutostjo napadati njene prijatelje. Resnica pa je ravno nasprotna: I. slov. katol. shod **toplo priporoča družbo sv. Cirila in Metoda** s pogojem, da se družba organizuje po župnijah v soglasju z našimi prevzvišenimi vladikami. — Kakšen greh je torej storil I. slov. katoliški shod nasproti družbi sv. Cirila in Metoda? Prvi greh

katol. shoda je, da shod družbo sv. Cirila in Metoda **toplo priporoča**. To vendar ni tako strašen greh, da bi se morala zato vzdigovati vsa liberalna Slovenija v obrambo družbe!! Čemu ta obrambni krik za družbo, katero I. slovenski katoliški shod **toplo priporoča**? Drugi greh katoliškega shoda je, da želi, naj se osnujejo podružnice družbe sv. Cirila in Metoda po župnijah. — To zopet ni tak greh, da bi ne mogel biti odpuščen ni na tem, ni na onem svetu. Kajti ta greh je storil proti katoliškemu shodu ravno čast. g. Tomo Zupan, načelnik družbe sv. Cirila in Metoda! — Čemu torej proti temu sklepu toliko krka, ako je prvi slovenski katoliški shod le to sklenil, kar je kot željo na shodu izražal načelnik družbe sv. Cirila in Metoda? Kako to, da se načelnik vsled tega povzdiguje v visoka nebesa, katoliški shod pa iz istega uzroka v brezdanje peklo?!

Tretji greh katoliškega shoda proti družbi sv. Cirila in Metoda pa je ta, da zahteva katoliški shod, naj deluje družba v soglasju z našimi prevzvišenimi vladikami. — Tudi to, ménim, da za katoličana ni neodpustljiv greh, ako sam ali v društvih deluje v soglasju s svojimi od Boga mu postavljenimi škofi. To papež Leon XIII. naravnost in odločno zahteva od vsakega katoličana, torej tudi od slovenskega. — Kako naj pa deluje družba, ki ima po pravih namen, pospeševati slovensko šolstvo na katoliški podlagi, drugače, kakor v soglasju s svojimi škofi? Kje pa je katoliška podlaga brez soglasja s škofi? — Katoliški shod torej ni ničesar sklenil proti koristim družbe

sv. Cirila in Metoda, pač pa je družbo toplo priporočal ter vodstvu pokazal pot, po katerem bi se najvspešneje izvrševali nameni družbe sv. Cirila in Metoda. Čemu torej tak krik v tem oziru proti katoliškemu shodu? Ali naj se res že tako hitro vresniči bojazen, katero je izražal dr. Šušteršič na katoliškem shodu, da utegnejo slovenski liberalci zlorabljati družbo sv. Cirila in Metoda v svoje strankarske namene? — Katoliški shod ni ničesar ukrenil proti družbi sv. Cirila in Metoda, pač pa bo agitacija zasnovana pod krinko prospeha družbe sv. Cirila in Metoda osodepolna za imenovano družbo, ako se pravočasno ne pozajezi ta po liberalnih listih umetno med ljudstvo zanesena agitacija. — Te besede bi v premislek priporočili vzlasti tudi celovškemu „Miru“, čegar zadnji članek o katoliškem shodu nas je osupnil, kakor gotovo tudi naše somišljenike. Po takem potu koroški Slovenci gotovo ne pridejo do svojih pravic.

(Družba sv. Cirila in Metoda na katoliškem shodu.) Tržaška „Edinost“ piše: „Borečim se za narodni naš obstanek, v siloviti borbi proti neizprosnim protivnikom vere in narodnosti naše, vsajeno je tržaškim Slovencem prebiti marsikako dušno bol, marsikako razburjenje; ali nikak nevspeh, nikaka krivica s strani naših narodnih nasprotnikov nas ni zadela tako živo in do dna duše, nego dogodki po katoliškem shodu, naperjeni proti plemeniti, proti vzvišeni, proti prepotrebni naši družbi sv. Cirila in Metoda, — kcji družbi sta načelnik in tajnik vzorna duhovnika.“ — Ker se taka in jednaka očitanja pojavljajo tudi po drugih liberalnih listih, zato se nam zdi potrebno, omeniti to-le: „Na katoliškem shodu se je pohvalno omenjala družba sv. Cirila in Metoda, nje pravila in nje delovanje. Noben dogodek se ni izvršil na katoliškem shodu, ki bi bil naperjen proti družbi. Pač pa se je trdilo, da katoliškim Slovencem deloma ne ugaja odbor, ker v njem sedé tudi liberalci in ker je v takih slučajih vedna nevarnost, da se družba utegne zlorabljati. Izrazila se je nadalje v resoluciji želja, naj se osnujejo podružnice sv. Cirila in Metoda po farah in naj bo vse njeno delovanje v soglasju s cerkvenimi našimi vladikami.“ To se je govorilo na katoliškem shodu o družbi sv. Cirila in Metoda, in to je za družbo le ugodno, ako se izvrši. — Zato vsakdo trdi neresnice, kdor govori ali piše, da se je na katoliškem shodu kaj govorilo ali sklenilo v škodo družbe sv. Cirila in Metoda, in zato so vse take vesti neosnovano zavijanje resnice, vredno med poštenjaki najstrožje obsodbe.

(Iz Senožec) se nam piše: Obžalovanja vreden dogodek zabeležujemo v teh vrsticah. Zadnjo nedeljo, 4. t. m. je uprav tedaj, ko se je začela sveta maša z blagoslovom ob 10. uri, jela igrati vojaška godba le dva lučaja od cerkve. Gg. brambovski častniki so jo blezu naročili z Razdrtega. Ke se je na kompetentnem mestu potrkalo, je seveda godba prenehala, vendar že tak pojav sam more napraviti veliko

pohujšanje mej ljudstvom, in mržnjo proti ustanovi, ki brez ugleda ne more obstati.

(Treščilo) je v nedeljo 4. t. m. opoldne v Begunjah pri Cirknici v starodavno lipo, ki stoji pred cerkvijo. Strela jej je odbila v vrhu le malo trsek in listja, torej je upanje, da bo čvrsto še nadalje stala.

(Z Vrhniko) se nam piše: V nedeljo, 4. t. m. popoldne je nastal precéj hud vihar, tako, da je celó par kozolcev podrl. — Isti dan popoldne je napravilo vrhniško ognjegasno društvo tombolo z dobitki. Udeležilo se je vrdeško, logaško in horjulsko ognjegasno društvo.

(Čuden strah ali kaj?) Iz Bohinja se nam poroča: Anton Iskra, po domače Navrtnik iz Lepene, vsekako zanesljiv i verodostojen posestnik, vozil je minolega meseca blago v Lesce. Vozeč proti Jagodniku med Obernom in Belo mu najedenkrat jame konj z nosnicami hrkati ter se sredi ceste ustavi. Voznik misleč, da je morebiti na vpregi kaj napačnega, stopi raz voz ter gre in ogleda vse krog konja. Ravno se je zjutraj danilo. Ko stopi pred konja, opazi grozno kačjo pošast, ki se je ravno tikoma pred konjem plazila po strmem bregu proti Savi. Kača, kolikor je mogel videti, je bila tamno-siva in 9—10 metrov dolga. Ravno na tem mestu so razven našega poštenjaka pred leti trikrat zapored opazovali baje jednako prikazen. Mož je strahú obolel. Ljudje obče trdijo, da bi se takova kača niti ne smela streljati, ker zavzema kako dušo, če ni celó — sam pravcati hudič, — kar seveda je — prazna vera.

(Amerikanske novice.) „Amerikanski Slovenec“ poroča: Velik. g. generalni vikarij J. F. Buh je odpotoval dne 20. avgusta v Mesabo, kjer namerava otvoriti novo misijonsko postajo. V Mesabi biva razven drugih katoličanov tudi okoli 100 Slovencev. — Slovenski dijakci semenišniki, ki so nekaj časa bivali v Toweru pri č. gosp. Buhu, so odpotovali 22. avgusta v šolo nazaj. Pred odhodom je imel v nedeljo za Slovence sv. mašo ob devetih gospod Bajec, ki je tudi pridigoval, dijaki pa so peli slovenske pesmi med sv. mašo. Popoldne ob štirih so bile za Slovence pête litanijske, govor je oskrbel g. A. Vilman. — V St. Pavlu so jeli zidati katoliško semenišče, za katero je daroval železnični magnat Hill 500.000 dolarjev; porabilo se bo 200.000 za zidanje, 300.000 dolarjev je odmenjenih za oskrbovanje semenišča. — Mej drugim prinaša 36. številka „Amerikanskega Slovenca“ izvrsten uvodni članek o verski šoli, v katerem omenja, da imajo katoličani v Združenih državah poleg državnih šol, za katere morajo plačevati, tudi 3500 katoliških župnijskih šol s 700.000 otroci. To je pač krasno znamenje katoliške probujenosti v Ameriki. Največ zaslug pri tem ima baltimorski cerkveni zbor, ki je uvel v semenišča pouk o vzgojeslovju, zapovedal duhovnikom zidati katoliške šole in katoličanom jih podpirati. Tako so se vse katoliške šole sezidale z milodari.

(Most čez Savo) pri Smledniku je prevzel g. stavbeni podjetnik Lončarič izmed 11 ponudnikov za 18.000 gld. Delo prične takoj; ako vreme ne zabrani, še ta teden. Most mora biti dovršen do septembra 1893.

(Č. g. Ivan Bohanec,) kapelan v Ljutomeru, postal je župnik pri sosednjih Svétinjah.

(Z Iga) se nam poroča: Pri nas je bila minulo nedeljo slovesno blagoslovljena nova brizgalnica, katero je domača občina Studenec kupila pri tvrdki Samassa v Ljubljani za 1000 gl. Z zastavami okrašeno jo je pripeljal v soboto popoldne gospod župan J. Toni iz Ljubljane mej pokom topičev na Studenec; v nedeljo so jo potem dovedli k farni cerkvi, obdano od domačih ognje-gascev z godbo na čelu. Blagoslovil jo je domači gospod župnik. Po dokončani službi božji imeli smo poskušnjo z novo brizgalnico v polno zadovoljnost mnogobrojnega občinstva. Občina Studenec ima sedaj tri dobre brizgalnice; da bi jih le nikoli ne potrebovali.

(Pri občinski volitvi) v Šmartnu na Paki je voljen županom zopet g. Martin Pirtovšek; svetovalci pa gg.: Ivan Goričnik, Anton Kolene in Anton Mandele.

(„Slov. Gospodar“) o I. slov. katoliškem shodu piše nastopno: Danes in še potem v nekaterih številkah poročamo našim bralcem o velevažnem dejanju, kajti I. slovenski katoliški shod v Ljubljani je bil v resnici dejanje, dejanje zgodovinske vrednosti. Komur je bila sreča mila, da je mogel sam biti pri shodu, znati iz lastne izkušnje, zanj pač ni treba, da mu to mi še le zatrdimo, ali veliki večini naših bralcev ni bila taka sreča in za nje mislimo, da bode dobro, ako jim ga, kolikor mogoče nadrobno, vendar pa kratko popišemo, in upamo, da zakličejo bralci poročilo pribravši, potem sami radi: „Resnica, I. slovenski katol. shod je bilo dejanje, vredno, da se zapiše v zlatih črkah v zgodovino slovenskega ljudstva!“ — Mi pa tem krepkim besedam dostavimo: Vsikdar, ko se bo govorilo o I. slovenskem katoliškem shodu, omenjali se bodo posebno pohvalno vrli štajerski Slovenci, ki so v kljub dolgi poti in mnogim troškom prihiteli v tolikem številu na katoliški shod v Ljubljano jasno spričevat slovenskemu svetu, kako globoko je tudi med štajerskimi Slovenci vkoreninjena katoliška zavest. Vzlasti trajno in hvaležno se bomo spominjali mil. knezoškofa lavantinskega, dr. M. Napotnika, ki je osebno udeležil se shoda, ter si s svojim prekrasnim govorom zaslužil in v trenutku pridobil iskreno hvaležnost in udanost vseh udeležencev katol. shoda.

(Umrli je), kakor se nam brzojavno poroča iz Trsta, 7. t. m. popoldne ob polu 2. uri vsled mrtvouda prečast. g. Ivan Nep. Legat, kanonik stolnega kapitola tržaškega, papežev častni komornik in vodja škofijskega deškega semenišča v Trstu. — Pokojni se je porodil 23. aprila leta 1842 v Naklem. Solal se je v Šklednju in Kopru, gimnazije je dovršil v Ljubljani, bogoslovja se je učil v Gorici in Trstu. V mašnika ga je posvetil njegov strije, tržaški škof Jernej Legat, dné 13. avgusta 1865. Deloval je najprej kot katehet in kapelan pri nunah v Trstu. Kasneje je bil tajnik pri škofovski zakonski sodnji in potem pri škofijskem ordinarijatu. Od leta 1868 je predaval krščanski nauk in fiziko na pripravnicah za učitelje; leta 1868 in 1869 cerkveno zgodovino v tržaškem semenišču, od leta 1871 do 1875 katehetiko in pedagogiko. Dalje je bil nekaj let profesor krščanskega nauka na nemški državni gimnaziji v Trstu. Od leta 1883 do svoje smrti je bil tudi vodja

deškega semenišča. Bil je pokojnik blag značaj in marljiv duhovnik. O počitnicah je rad prihajal v svoj rojstni kraj. Kot zvest sin svojega naroda, veselil se je prvega slovenskega katoliškega shoda, na katerem bi bil imel zastopati tržaško škofijo. Prišel je v istini tudi v Ljubljano, a ni se ga mogel po svoji želji udeleževati, ker že tedaj je čutil bolezen, katera mu je vpihnila tako hitro življenje v najboljših letih. Naj v miru počiva!

(Vremenske nesreče.) Prošli ponedeljek je treščilo v Rovtah pri Fužinah v pobištvo Jakob Billerja. — V nedeljo je v trebanjskem sodnijskem okraju huda toča napravila veliko škodo po vinogradih in pri ajdi. — Tisti dan večer je bila skoraj po celem slovenskem Štajeru tudi nevihta in toča; okoli Maribora je vršala celo trikrat; škoda je velika pri Kamnici, na Pekrah pri sv. Petru in na vzhodnem delu Pohorja. Tudi po gričih okoli Slatine je napravila precej škode.

(Na sv. Višarje) došlo je z ljubljanskim posebnim vlakom dné 5. septembra t. l. okoli 1500 romarjev. Vreme sicer ni bilo povsem ugodno, vendar se je ljudstvo zadovoljno vračalo domov. Dnó 26. septembra t. leta gre še eden posebni vlak na Trbiž-sv. Višarje, toda iz Maribora skoz Celovec in Beljak, ter je do Beljaka na vseh postajah vstop mogoč. Vozne listke naj si vdeleženci kakor prodajalci takoj naročijo pri odboru za potovanje v Ljubljani Marijin trg št. 1.

(Na Trsat pri Reki) pelje posebni vlak po zelo znižani ceni dné 1. oktobra t. l. Vse drugo se poizve pri potovalnem odboru v Ljubljani, Marijin trg št. 1. Vozne cene so znižane tudi za Trst.

(Tržna cena v Mariboru.) Pšenica 5 gl. 70 kr. do 6 gl. 5 kr., rž 4 gl. 10 kr. do 4 gl. 50 kr., ječmen 3 gl. 80 kr. do 4 gl. 20 kr., oves 2 gl. 70 kr. do 3 gl., koruza 4 gl. 70 do 90 kr., proso 5 gl. do 5 gl. 40 kr., hajdina 5 gl. 20 kr. do 6 gl. 20 kr., vse po hektolitru; kilo graha 24 do 26 kr., leče 32 do 36 kr., fižola 8 do 11 kr., krompirja 2 do 3 kr., čebula 7 do 8 kr., česna 24 do 26 kr., govedine 50 do 64 kr., teletine 52 do 64 kr., ovčetine 36 do 44 kr.; sto glav zelja 2 gl. 50 kr. do 3 gl. 50 kr.; goska 1 gl. do 1 gl. 50 kr., raca 80 do 90 kr., dvoje pištenec 55 kr. do 1 gl.; kilo jabolk 10 kr., grušek 10 do 15 kr.,

Tržne cene v Ljubljani

дне 14. septembra.

	gl. kr.		gl. kr.
Pšenica hktl.	6 20	Špeh povožen, kgr.	— 64
Rež,	5 04	Surovo maslo,	— 80
Ječmen,	4 23	Jajce, jedno	— 03
Oves,	2 52	Mleko, liter	— 10
Ajda,	6 04	Goveje meso, kgr.	— 64
Proso,	5 04	Telečje	— 58
Koruza,	4 40	Svinjako	— 64
Krompir,	2 04	Koštunovo	— 40
Leča,	10 —	Pisaneč	— 40
Grah,	10 —	Golob	— 15
Fikol,	8 —	Sene, 100 kgr.	1 60
Maalo,	— 94	Slama,	1 52
Mast,	— 66	Drva trda, 4 kub. mtr.	7 50
Špeh svež,	— 56	„ mehka, „	5 20

Zahvala

Poln hvalečnosti do Boga in do vrlih slovenskih mož izvršuje danes glavni pripravljalni odbor za I. slov. kat. shod zadnjo svojo dolžnost ter se iskreno zahvali vsakemu in vsem, ki so pripomogli, da se je prvi slovenski katoliški shod izvršil tako sijajno in velečastno, kakor se ni mogel nihče nadejati.

Zahvaljuje se podpisani odbor v prvi vrsti vsem krajevnim pododborom v Mariboru, Celovcu, Gorici in Trstu; vsem lokalnim odborom po deželi kranjski, imenoma onim v Šmarji, Moravčah, na Brezji, v Škofji Loki, Ribnici, Šentpetru, Cirknici in na Vrhniki, kjer se je sijajnih pripravljalnih shodov udeležilo nad 8000 udeležencev. — Odbor se zahvaljuje slavnemu vodstvu kranjske branilnice, ki je brezplačno prepustilo prostore za zborovanje. — Iskreno zahvalo izreka odbor gostoljubnim meščanom ljubljanskim, ki so iz lastnega nagiba okrasili svoje hiše z zastvami ter gostoljubno vsprejemali udeležence v svoja stanovanja. Vzlasti se zahvaljuje odbor gosp. J. Mathian-u, ki je tako okusno ozaljšal prostore za zborovanje; zahvali se gg. rediteljem, ki so v kljub ogromni udeležbi vzdrževali vzoren red na shodu; zahvaljuje se vsem udeležencem, ki so prihiteli od blizu in daleč v belo Ljubljano očitno spoznavat svojo katoliško zavest.

Svojo zahvalnost izraža odbor slavnim vredništvom časnikov „Slovenec“, „Domolj.“, „Zgodnja Danica“, „Rimski Katolik“, „Dol. Novice“, „Slovenski Gospodar“, „Mir“, „Südsteierische Post“, „Domovina“, „Novice“, „Nova Soča“, „Laibacher Zeitung“, ki so svojim bralcem več ali manj poročali o pripravah za katoliški shod ter vabili Slovence k obilni udeležbi.

Vsakemu in vsem veljaj iskreno-udana, naj-dostojnejša zahvala!

Povrni mili Bog stotero vsem, ki so se trudili in dosegli, da je bil I. slov. katoliški shod tako veličasten dokaz katoliškega mišljenja in življenja med Slovenci. Dal Bog, da zasejano seme obrodí obilnih sadov v prosep našega naroda.

V Ljubljani, 7. septembra 1892.

Glavni pripravljalni odbor

za I. slov. katol. shod.

Prilodnja številka „DOMOLJUBA“ izide dne 6. oktobra zvečer.

Loterijske srečke.

Dunaj, 10. septembra:	62,	62,	14,	82,	46.
Gradec 10. „	: 25,	32,	77,	10,	60.
Praga 7. „	: 12,	69,	66,	68,	50

Sprejemem poštenega, krepkega, 14 let in več starega dečka kot

mlinarskega učenca.

Isti mora biti smel slovenskega jezika in imeti dobro spričalo.

Alozij Kupec v Št. Lovrencu

71-1

p. Št. Paul v Savinjski dolini, Štajarske.

Velika 50 krajcarska loterija.

Žrebanje

iz 15. oktobra.

Glavni dobitnik

75.000 gld.

39 3-2 Srečke à 50 kr. priporoča:

J. C. Majer v Ljubljani.

Vse stroje za kmetijstvo, vinarstvo in sadjarstvo,

mlatilnice, čistilnice za žito, trierje, slamoreznice, mline za sadje, stiskalnice za sadje in vino, za grudi, kakor vse druge stroje in priprave za kmetijstvo, vinarstvo in sadjarstvo itd. priporoča v najnovejši in najboljši obliki, po ceni:

IG. HELLER, DUNAJ,

Praterstrasse 78.

Ilustrovani zapiski in pohvalna pisma v hrvaškem, nemškem, latinskem in slovenskem jeziku po zahtevanju brezplačno in brezplačno. — Glas za pohvalo — garancija, ugodni pogoji.

DEK. Kmetijsko društvo 1892

Načrt izloč.

Skrbno izdelovanje

Popravila

Preoblek

L. Mitusch,
tovarna dehalnikov,
Ljubljana, Mostni trg 18.

Najnižje cene

Podpisani uspeh si pridobiva duhovniški, splošni, uradnikom in sluz. občinstvu v mestu in na deželi priporočiti se v najrazličnejše izdelave:

- duhovniške obleke
- uradniške obleke (uniforme).
- uradniške drž.-želez. obleke.
- uradniške zas.-želez. obleke.
- civilne vsakovrstne obleke

po poljubnem kroju priročno, izdelane iz najmanjšega izrednega blaga po primerne ceni in sili. Najrazličnejše blago imamo vedno v zalogi 66 (10-5) Veleposredovanje

Fr. Cassermann

v Ljubljani, Seidenbergova ulica 4.

Primerna darila!

priloga aljude

Fran Čuden,

urar.

prej. J. GEBÄ.

v Ljubljani, Seidenbergova ulica št. 11.

ter tudi aljude pred. duhov. blaga in sl. občinstvu na ogled svoje velike izborne zaloge najrazličnejših

žepnih ur, starih srebrnih in nikelnih, stenskih ur s stebrom, ur s stojalom in ur budilnic (Weckeruhr) ur s godbo in godbenih valčkov v starih poliranih omarah, raznovrstnih verižic, prstanov in zhanov.

Cene žepnih uram so naslednje:

Najfinije nikelnaste ure	od gl. 1.80 do	6—
„ srebrne ure s klobukom	7.50	10—
„ srebrne remonirane ure	7.50	12—
ure s dvojnim oklepom	9—	15—
„ stane ure za dame	16—	35—
„ stane ure za gospode	24—	130—

Garantiran potrošnik za poštenost pri meni kupljenega blaga; za zanesljivost mednarodna po poljubni leti jamčim. — Če pri nas naročniki se niso prepričali, da naše blago ni namenjeno s današnjim svetovnim blagom, naše bomo, da prodajemo dobro blago za res nizke cene.

Popravila uravijem hitro in zanesljivo ter jamčim za dolga trajnost. — Vnaprej naročnikom posredujem po listi s ceno pošta. 17-11 205 38 24

Dr. Rustrvani cenik za želje grafi in braka.

Umetne zobe in zobovja

stavlja na način, ki ne povzroči nikakih bolečin, ter opravlja vse zobne operacije in zobna plombovanja.

A. PAICHEL,

zobozdravnik

pri Hradeckega mostu I. nadstropje.

Izdajatelj: Dr. Ivan Javornik.

Odgovorni urednik: A. Kalan.

Tiska „Katoliška Tiskarna“.

Jos. Cotman,

pleskar, lakirar in naplasi slikar,

v Ljubljani, na Bregu št. 6.

se priporoča sl. občinstvu v mestu in na deželi v hitro izvršiti v njegovo stroko spadajočih del. posebej se priporoča za slikar (rekočelom) v izvršitvi imenskih in raznih napisov. Dela solidno, trajno in cene nizke

NOVO NOVO

Schick M., specializist na Dunaji, L. Goldschmied-

gasse št. 3, priporoča trpečim viald kile 35 (10-6)

elast. kilne pasove (Bruchbänder)

izdelane po najnovejših predpisih in najpripravnih, kateri nabirajo povečanje bolečin, za enostransko porabo gl. 5— do 8—, za dvostransko gl. 9— do 15— Za hudo trpeče (reponirbar) pravi pripravni so moji elastični pasovi s premikajočim se klopčičem, enostranski gl. 4-50 do 7-50, dvostr. gl. 8-60 do gl. 15— Pri naročilih, katere se izvršijo po povzetju, označi se kakovost boleznii

Šiška Fr.

koval v Ljubljani, Marije Tržnjske ceste

št. 6, priporoča pred. duhov. in sl. občinstvu izborne svoje za logo najrazličnejših

ES v 6 z 22 po nizkih cenah. 61 (6-4)

Koverta s firmo vizitnice in

trgovske račune

priloga

Katol. tiskarna

v Ljubljani.

POVESTI

III. zvezek:

Andrej Kalan

izšel je ravnokar ter se dobiva komad 20 kr., po pošti 23 kr. v Katoliški Bukvarni in Tiskarni v Ljubljani. — Tudi II. zvezek je še v zalogi.

Gospodu lekarnarju Piccoliju

„pri angelju“ v Ljubljani, Dunajska cesta.

Podpisani prijavimo s tem, da smo po Vas pripravljeno „tink-turo za želodec“ uporabili in nje zdravilno moč za želodec in ostale prebavne organe izkusili.

Na podlagi tega priporočamo to delujoče domače zdravilo vsakemu, ki bi je utegnil potrebovati.

Peter Studenar, kapnik, Gornjanec, l. 1891. — Mihail Bogulin, kapnik, Apolovica, 1891. — Josip Černak, kapnik, Vabred, 1891. — O. Ivan Gabrielič, kapnik, Gollmann, l. 1891. — Ivan Belac, kapnik, Sr. Martin pri Albion, l. 1891. — D. Anton Usman, kooperator in katehet, Bogomila pri Sebeniku, Dalmacija, 1891. — D. Caproni, kapnik in dekan, Lario, Tirolsko, 1891. — Ferdo Babic, kapnik in kanonik, Ravennara, Hrvaška, 1891. — F. Boncelj, kapnik, Dračgole, Kranjsko, 1891. — Jurij Koenig, kapnik, Na Vinici (Weinitz), Kranjsko, 1891. — D. Luka Raicevich, kapnik, Gvarich, Perasto, Dalmacija, 1891. — Avgust Žagar, kapnik, Kupak, Hrvaška, 1891. — Stefan Jenko, vikar, v Podkrapih, Dirska Bistrica, 1892. — Josip Hočevar, kanonik v Novem Mestu, Kranjsko 1892. — Anton Vodral, kapnik v Ljubici pri Budejericah, Češka, 1892. (32-4)